

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

11. Ignis innocentibus idem, qui auro; nocentibus idem, qui stipulæ quam
facilè consumit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

Plutar. lib. 4.
q. 9. conui-
ual. 2.

Hist. lib. 10.

Psal. 28. 7.

Gilb. Cogn.
lib. 8. Narrat.

XI.

Proverb. 17. 3.

Psal. 16. 3.

Psal. 20. 9.

Sapiēt. 16. 16.

dum, vixit. In fœtu igitur ostendit tum natura ignis, se lædere potuisse; vt in parente doceret, se pepercisse. Cuius rei & Plutarchus exemplum tradit, militis, qui, Romæ, ædem sacram custodiebat: cuius fulmen prope delapsum ambussit calceamentorum corrigias, neque aliud quidquam incommodi attulit: ac pyxidularum argentearum, quæ ligneis inclusæ capsulis erant, argentum quidem colliquefactum & conflatum fuit, lignum intactum ac integrum inuentum. Quo loco & illud refert author, de fulmine, quod, Elide, in domum Dorothei rhetoris delapsum, multa miracula edidit, dum vinum ex dolio exhausti sitibundum, vase illaeso, & hominem somno stratum tranuolans, neque illum offendit, neque vestem attigit, sed eius cinctum, in quo succinxerat numeros æreos, liquefecit & fudit totum. Verè hæc fuit *Vox Domini intercedentis flammam ignis*: nam vim eius intercidit; vt, per interualla, vreret, & parceret, Deoque ad nutum obediret. Quod etiam, in miseranda illa Macliniæ conflagratione, fecit, quæ Anno 1546. ex fulmine accidit. Apud cauponem, cui nomen Croes erat, conuiuæ chartis ludebant, quibus, dum, deficiente zytho, caupo in cellam descendit, tantus tempestatis extitit impetus, vt auulsa à fundamentis domus, procul abiecta sit, & oppressi lusores, adhuc chartas manibus tenentes, reperirentur, nemine illius domus saluo, præter cauponem, qui concameratæ cellæ beneficio, inter dolia, homo fortasse non doliaris seruatus est.

Prodest ergo, & defendit ignis innocentes, & laudat Dominum flamma, quæ ei ancillatur. At etiam offendit? etiam in cineres redigit? Vel innocentes sunt illi, quos lædit, vel igne digni. Si innocentes, Laurentios, Vincentios, Pionios, Carolos Spinolas, Apollonias, Affras, Hilarias, Eutropias, Eumonias, Dignas ex eis efficit. Nam, sicut igne probatur argentum, & aurum camino, ita corda probat Dominus; vt dicere possint: igne me examinasti, & non est inuenta in me iniquitas. Quod si verò elemento hoc vstulantur iniqui, non est id iniquum. Habent quod merentur. Sentiunt quod iustitia his verbis exigit: *Inueniatur manus tua, omnibus inimicis tuis: dextera tua inueniat omnes qui te oderunt. Pones eos vt clibanum ignis, in tempore vultus tui: Dominus, in ira sua, conturbabit eos, & deuorabit eos ignis.* Ita læpius contigit. *Negantes:*

ces:

tes enim te (O DEVS) nosse impij, per fortitudinem brachij tui, flagellati sunt: nouis aquis & grandinibus, & pluuijs persecutionem passi, & per ignem consumpti. Quod enim mirabile erat: in aqua, qua omnia extinguit, plus ignis valebat. VINDEXT EST ENIM ORBIS IVSTORVM. Quodam enim tempore mansuetabatur ignis, ne comburerentur, quae ad impios missa erant animalia, sed ut ipsi videntes scient, quoniam Dei iudicio patiuntur persecutionem. Et, quodam tempore supra virtutem ignis, exardescere undiq, ut iniqua terra nationes exterminaret. Quis artifex opere se suo non defendit? sua se hasta protegit hastarius; suo gladio macharopeius; solus Deus mundum fecerit, quo, contra illum, homines vtantur, & ille non vtatur eodem, contra illos? Enimvero pugnabit cum illo orbis terrarum contra insensatos. Ibunt directe emissiones fulgurum, & tanquam a bene curuato arcu nubium exterminabuntur, & ad certum locum insilient. Quae omnia, in aliquot tremendae narrationis exemplis ostendemus contigisse.

Primum recenset idem, qui supra laudatus est, Thomas Brabantinus, his verbis: Marchia, in Flandria atq, Brabantia districtu, villa populosissima sita est, in qua dedicatio celebrata multos, ad spectacula & ludos, traxerat. Inter quos, ut a Magistro Guilelmo bono & literato presbytero, & de eisdem partibus nato, percepimus, quidam tibicen erat, qui chorisantes iuuenes & puellas, saltationibus & gestulationibus suis, ad carmina obscæna & turpia, concitabat. Hinc, calo nubibus circa vesperras obscurato, quiq, ad propria redierunt, solo autem tibicine nondum lusibus satiato, per viam ad solita remeante, & canente tibia, & saltante, & posteriorum sonitibus turpiter insonante, duo pueri pastores, ubi tonitrua & coruscationes imminere viderunt, ad dumeta fugerunt, & eis videntibus, in tibicinem fulmen incidit, & extrinxit, & eius brachium amputauit. Nec mora, viderunt pueri, quod duo nigerrimi canes, ex insperato, venerunt, & inter se pendulum extincti brachium deportarunt. Hac, post tonitrua, nuntiantibus pueris, amici venerunt, & cadaver mortui ad propria detulerunt; Atque autem, dicente presbytero, quia in atrio fidelium sepeliendus non esset, quem in ludis turpibus, tam notabiliter tonitruum occidisset, responderunt amici: etsi extinctus sit tonitruo, tamen ad dedicationem Ecclesie peregrinus, cum alijs, occurrit. Permisit ergo Presbyter, etsi dolens, ut in atrio sit

D

sepultus.

Sap. 5. 27.

XII.
Thom. Cantiprat. lib. 2. apum, cap. 62. §. 4.